

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce **B. V.**, bytem x, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, čj. 075134/2014/KUSK-DOP/Lac, sp. zn. SZ_075134/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce a námitka podjatosti ze dne 18. 5. 2015 se odmítají.**
- II. Řízení se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 6. 2014 brojí proti rozhodnutí žalovaného blíže označenému v záhlaví tohoto usnesení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil žalobcem napadené rozhodnutí Městského úřadu v Čáslavi ze dne 28. 4. 2014, čj. SU 2777/4m sp. zn. 383/A/2014-Ob, kterým městský úřad vydal stavební povolení na stavbu: „R. P. Čáslav, ulice x“ – SO 10 – komunikace, zpevněné plochy, konečné terénní úpravy. Součástí podané žaloby byla mimo jiné námitka podjatosti senátu 45 A Krajského soudu v Praze a dále návrh žalobce na plné osvobození od soudních poplatků a „bezplatné přidělení právní pomoci.“

Vzhledem k tomu, že členové senátu 45 A, jejichž podjatost žalobce namítal, jsou též členy senátu 48 A, předložil zdejší soud věc Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 270/2014-9, rozhodl tak, že z projednávání a rozhodování dané věci nejsou vyloučeni soudci Krajského soudu v Praze JUDr. Milan Podhrázký, Mgr. Jitka Zavřelová a Mgr. Ing. Petr Šuránek.

Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků byla zamítnuta usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2014, čj. 48 A 22/2014-26, a kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 146/2014-41. Zdejší soud proto vyzval žalobce usnesením ze dne 13. 5. 2015, čj. 48 A 22/2014-52, k dodatečnému zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3.000 Kč ve lhůtě 1 týdně. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 15. 5. 2015, do dne vydání tohoto rozhodnutí však soudní poplatek zaplacen nebyl.

Žalobce soudu osobně doručil dne 19. 5. 2015 podání ze dne 18. 5. 2015, v němž opětovně požadoval přidělení bezplatné právní pomoci, konstatoval, že jeho majetkové poměry mu neumožňují uhradit soudní poplatek v této věci (a souběžné věci sp. zn. 45 A 45/2014), poukázal na podání ústavní stížnosti proti shora zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu, zopakoval bezpodmínečnou námitku podjatosti mj. i v této věci

rozhodujícího senátu, označil se za oběť „korupce a zločinného spolčení zdejší kom. sféry“ a úmyslného neposkytnutí soudní ochrany ze strany zdejšího soudu a namítl, že ve věci samé musí být jednáno, jelikož hrozí nebezpečí další neodstranitelné újmy na právech a majetku žalobce.

Krajský soud v Praze se žádostí žalobce zabýval, nicméně ji považuje za nepřipustnou pro překážku věci rozhodnuté. Jak v občanském soudním řízení konstatoval Nejvyšší soud v právní větě usnesení ze dne 17. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1301/2013, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 99/2013 (dále též „R 99/2013“) a dostupném na www.nsoud.cz: *„Usnesením, jímž zamítne žádost účastníka o přiznání osvobození od soudních poplatků, je soud vázán (§ 170 odst. 1 o. s. ř.). Později podané (nové) žádosti téhož účastníka o přiznání osvobození od soudních poplatků může soud vyhovět jen tehdy, změní-li se u účastníka (žadatele) poměry, z nichž soud vycházel v původním (zamítavém) rozhodnutí pro účely právního posouzení původní žádosti. V případě, že po pravomocném zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků nedojde ke změně poměrů, soud zastaví řízení o dalším návrhu téhož účastníka na přiznání osvobození od soudních poplatků pro překážku věci pravomocně rozhodnuté (§ 159a a § 167 odst. 2 o. s. ř.).“* Tyto závěry jsou přenositelné i do podmínek soudního řízení správního, neboť zmíněným ustanovením odpovídá obdobná úprava obsažená v ustanoveních § 55 odst. 2, § 54 odst. 6 a § 55 odst. 5 s. ř. s., odlišnost je pak dána pouze ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež pro případ překážky věci rozhodnuté stanoví, že se návrh odmítá namísto zastavení řízení o něm.

Pro posouzení, zda se u žalobce případně nezměnily původně rozhodné poměry, je třeba připomenout, že v předchozím zamítavém usnesení Krajský soud v Praze vyšel z toho, že z podání žalobce v této věci a ve věcích souvisejících, zejména ve věci jeho žaloby zapsané pod sp. zn. 45 A 9/2014, se ukazuje, že žalobce nemíří k podstatě věci (k otázce eventuální nesprávnosti, popř. nezákonnosti napadeného rozhodnutí), nýbrž jeho snahou je množícími se podáními učinit řízení nepřehledným a toto řízení opakovanými návrhy zpomalovat a zatěžovat neustálým podáváním písemných podání soudu. Jednání žalobce tak soud s ohledem na postup a chování žalobce již vnímal jako akt zneužití práva (procesního), který zcela překrývá v podkladu daný určitý zájem žalobce na výsledku správního řízení, v němž bylo napadeného rozhodnutí vydáno. Soud tak nepovažoval za podstatnou majetkovou situaci žalobce, nýbrž právě jeho chování v řízení, jež ho v konečném důsledku vedlo k závěru o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a nutně tedy i neustanovení bezplatného zástupce.

Srovná-li soud podání žalobce ze dne 18. 5. 2015 doručené soudu dne 19. 5. 2015 s jeho předchozím postupem, nenalézá žádnou podstatnou odlišnost. Žalobce opětovně předkládá v podstatě neodůvodněnou hromadnou námitku podjatosti, opakuje co do formální i obsahové podoby předchozí podání, podání směřuje do dvou různých věcí současně a jediný nový argument se týká špatné majetkové situace žalobce dokládané povinností úhrady daně z nemovitostí. Postup žalobce se tedy nezměnil, opětovně se pokouší řízení zahltit a zastavit již projednanou námitkou podjatosti, žalobce se nepoučil ani z předchozího usnesení vydaného v této věci. Případné prohloubení majetkové nedostatečnosti na straně žalobce je z hlediska důvodů zamítnutí osvobození od soudních poplatků irelevantní, nepředstavuje tedy změnu poměrů, jež by umožňovala uzavřít, že soud a žalobce již nejsou vázáni předchozím usnesením. Podání ústavní stížnosti ve věci neosvobození od soudních poplatků na tomto stavu také nemůže ničeho změnit. Usnesení zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu jsou pravomocná a soud je povinen je respektovat a vycházet z nich. Pokud by důvody, pro něž žalobci nebylo vyhověno, nakonec v testu ústavnosti neobstála, Ústavní soud nepochybně má pravomoc zrušit nejen zmíněná rozhodnutí, ale též toto usnesení, jež na ně navazuje. Za daných okolností by tedy nebylo rozumného důvodu vyčkávat na to, jak dopadne řízení o ústavní stížnosti žalobce.

Soud má tedy za to, že je nadále vázán usnesením ze dne ze dne 22. 9. 2014, čj. 48 A 22/2014-26, proto žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce a námitku podjatosti odmítl pro překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (výrok I.). Protože žalobce v poskytnuté lhůtě ani neuhradil soudní poplatek, nezbylo než v souladu s poučením, jejž se účastníkovi ve výzvě k zaplacení soudního poplatku dostalo, podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení zastavit. Soud žalobce v situaci odmítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků opětovně k zaplacení soudního poplatku nevyzýval, neboť lze očekávat, že by to pouze vyprovokovalo opětovné podání žalobce obsahově shodné s podáním doručeným soudu dne 19. 5. 2015 a v konečném důsledku by to vedlo k nekonečnému řetězení rozhodování soudu o nepřipustných podáních, aniž by bylo možné řízení skutečně zastavit. To by však bylo v evidentním rozporu se smyslem soudního řízení (výrok II).

Výrokem III. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení, a to v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. června 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová